

Sygn. akt IV K 1213/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w IV Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Artur Witek

Protokolant: Mariusz Zając

po rozpoznaniu w dniach 7 kwietnia 2017 i 28 kwietnia 2017 roku sprawy

K. K. (1)

urodz. (...) w S., syna M. i R. z domu P.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 17 grudnia 2016 roku w S. na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości odpowiadającemu stężeniu 0,65 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki F. (...) o nr. rej. (...),

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne wobec K. K. (1) na okres 3 (trzech) lat próby.

II. Na podstawie art. 67 § 3 k.k., art. 39 pkt 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku.

III. Na podstawie art. 67 § 3 k.k., art. 39 pkt 7 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 15.000 (piętnastu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

IV. Na podstawie art. 63 § 4 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 grudnia 2016 roku.

V. Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k., art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od K. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie) koszty sądowe, w tym opłatę w wysokości 100 (stu) złotych.

Sygn. akt IV K 1213/16

UZASADNIENIE

W dniu 17 grudnia 2016 roku K. K. (1) brał udział w spotkaniu rodzinnym. W jego trakcie spożywał alkohol. Około godziny 20.30 postanowił razem z żoną I. K. i synem wrócić do domu swoim samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 12. Autem kierowała kobieta. Zaparkowała je na chodniku przy ul. (...). Gdy wysiedli z pojazdu, mąż zabrał z jej ręki kluczyki do samochodu, usiadł na miejscu kierowcy, po czym uruchomił silnik. Ruszył autem do przodu, zatrzymał je po pokonaniu 5 metrów i zaczął cofać. Powtórzył jeszcze raz te manewry. Po zaparkowaniu pojazdu wzdłuż krawędzi jezdni, wyłączył silnik i wysiadł z niego.

Dowody: - protokoły wyjaśnień K. K. (1) – k. 80-81, 33-34,

- protokoły zeznań P. B. – k. 82v.-84, 13-14,

- protokoły zeznań I. K. – k. 84-85, 24-25.

K. K. (1) w dniu 17 grudnia 2016 roku podczas kierowania samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdował się pod wpływem alkoholu, którego stężenie wynosiło 0,65 mg/dm³ w wydychanym powietrzu.

Dowody: - protokoły wyjaśnień K. K. (1) – k. 80-81, 33-34,

- protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k. 4,

- protokoły zeznań P. B. – k. 82v.-84, 13-14,

- protokoły zeznań I. K. – k. 84-85, 24-25,

- protokoły zeznań K. M. – k. 85, 19-20,

- protokoły zeznań R. S. – k. 85v.-86, 16-17.

K. K. (1) urodził się w (...) roku. Jest żonaty. Posiada 7-letnie dziecko. Do grudnia 2016 roku prowadził działalność gospodarczą. Zajmował się transportem drogowym towarów. Po utracie prawa jazdy wyjechał do Norwegii, gdzie podjął się wykonywania instalacji elektrycznych. Z tego tytułu osiąga dochód w wysokości 7000 złotych miesięcznie. Pozostaje właścicielem mieszkania zakupionego na kredyt. Nie był karany sędownie.

Dowody: - protokół przesłuchania K. K. (1) – k. 80v.-81,

- dane o karalności – k. 49,

- dane osobo-poznawcze – k. 31-32,

- wypowiedzenie – k. 59,

- wydruk danych z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP – k. 60,

- kontrakt - umowa o pracę – k. 71-79.

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o część relacji oskarżonego i I. K., zeznania P. B., K. M. oraz R. S., a także treść dokumentów w postaci protokołów z przebiegu badań stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, wypowiedzenia, wydruku danych z Centralnej Ewidencji i Informacji Działalności Gospodarczej RP, umowy o pracę, danych o karalności oraz osobo-poznawczych.

K. K. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 17 grudnia 2016 roku po spotkaniu rodzinnym, w trakcie którego spożywał alkohol, samochód w drodze powrotnej prowadziła jego małżonka. Gdy zobaczył, że źle zaparkowała auto, pod wpływem impulsu, postanowił poprawić jego ustawienie. Przejechał nim około jednego metra do przodu, aby znalazł się całkowicie na chodniku, po czym wycofał, pokonując taką samą odległość. Oskarżony, odpowiadając na pytania obrońcy, dodał, że żona pozostawiła samochód na chodniku, ale jego lewe tylne koło znajdowało się na jezdni, przez co wystawał na około 30 cm. K. K. (1) wykluczył, aby przemieścił się nim na jezdnię. Zapewnił o obecności żony i dziecka poza autem. Jego zdaniem manewr nie trwał dłużej niż jedną minutę. W godzinach wieczornych nie było dużego natężenia ruchu. Według K. K. (1) zaparkowany przez żonę pojazd stwarzał zagrożenie, uniemożliwiając jednocześnie poruszanie się ulicą (...) tramwajowi i samochodowi. Zapewnił, że nie mieli zamiaru wyjeżdżać autem kolejnego dnia. Planował udanie się do B. dopiero w poniedziałek. Oskarżony zanegował

przemieszczanie się samochodem przez 10 metrów i dwukrotne ruszanie nim do przodu, a następnie wstecz. Dodał nadto, że zatrzymanie prawa jazdy spowodowało konieczność jego wyjazdu zagranicę w celu zarobienia pieniędzy na utrzymanie rodziny.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom K. K. (1) w przeważającej części, gdyż okazały się zgodne z pozostałymi dowodami, a w szczególności protokołami z przebiegu badania stanu trzeźwości. Dotyczyły głównie okoliczności bezspornych. Nieprzekonujące okazały się jedynie jego zapewnienia na temat pokonania samochodem odległości nieprzekraczającej jednego metra do przodu, a następnie do tyłu, z uwagi na ich sprzeczność z zeznaniami P. B.. Według świadka przejechany przez kierującego dystans był większy a opisane manewry zostały wykonane dwukrotnie. Zasady doświadczenia życiowego przemawiają za nadaniem prymatu drugiej z przedstawionych wersji, bowiem gdyby w rzeczywistości ruch auta odbywał się na tak niewielkim odcinku, jak opisany przez oskarżonego, to wątpliwym byłoby, aby stało się to zauważalne i zwróciło uwagę osoby stojącej na przystanku tramwajowym do drugiej strony jezdni. Tożsamo potraktował Sąd sugestie oskarżonego, jakoby zaparkowany przez żonę pojazd stwarzał utrudnienie dla innych użytkowników drogi. Jego opinia nie znalazła odzwierciedlenia w innych dowodach, za wyjątkiem zeznań I. K., ale tylko tych złożonych na rozprawie. Podczas przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego przyznała ona bowiem, że samochód zaparkowała „na chodniku, może troszkę krzywo, ale nie w taki sposób, aby pojazd utrudniał komukolwiek ruch”(k. 24v.)

Relacja żony oskarżonego w zakresie, w jakim była zgodna z pozostałym materiałem dowodowym, nie budziła zastrzeżeń. Nie w pełni przekonujący okazał się natomiast jej opis manewrów podjętych przez K. K. (1), z uwagi na jego sprzeczność z wersją P. B.. Poza tym świadek ujawniła na rozprawie, że w rzeczywistości nie obserwowała ich dokładnie z powodu zajmowania się dzieckiem. Nadto wątpliwości wywołały nieścisłości pomiędzy zapewnieniami I. K., jakoby ruch pojazdu kierowanego przez męża sprowadzał się do pokonania zaledwie metrowego dystansu do przodu i do tyłu, a oszacowaniem czasu jego trwania na 2-3 minuty. Świadek nie była w stanie racjonalnie uzasadnić prezentowania w trakcie śledztwa i rozprawy różnych opinii na temat spowodowania utrudnienia w ruchu przez zaparkowany samochód. Przy ocenie wartości jej zeznań Sąd uwzględnił także łączące ją z oskarżonym bliskie relacje, które w sposób naturalny mogły zaburzać zdolność do w pełni obiektywnego przedstawienia zdarzenia.

Walor wiarygodności przypisany został w całości zeznaniom P. B., bowiem były szczegółowe i konsekwentne, a także znalazły odzwierciedlenie w treści protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości oraz części twierdzeń oskarżonego i jego żony. Korespondował również z wersjami K. M. oraz R. S.. Świadek to osoba obca wobec K. K. (1), która przypadkowo zaobserwowała jego zachowanie. Jej sposób wypowiedzi na rozprawie świadczył o spontaniczności ich formułowania, a nie prostym odtworzeniu zapisów protokołu przesłuchania z etapu dochodzenia. Przejawiało się to zdolnością do prostowania i precyzowania podawanych informacji. P. B. nie obciążał oskarżonego bezkrytycznie. Stanowczo przyznał, że podczas wykonywanych przez kierującego manewrów, samochód nie znalazł się na jezdni.

Nadanie prymatu wersji P. B., a nie K. K. (1) i jego żony w części, w której były one rozbieżne, wynikało nadto z faktu, że pochodziła ona ze źródła dowodowego, zasługującego na miano obiektywnego. W toku postępowania nie wykazano, aby świadek miał jakikolwiek interes w spowodowaniu odpowiedzialności karnej oskarżonego. Natomiast twierdzenia oskarżonego oraz I. K. co do zasady nie noszą cech bezstronności ze względu na występujące pomiędzy nimi relacje i rolę pełnioną w postępowaniu przez sprawcę. Jako naturalne należy uznać jego dążenie do poprawy swojej sytuacji procesowej, poprzez umniejszanie winy. Z kolei osoba pozostająca w związku małżeńskim z reguły przejawia chęć do prezentowania przede wszystkim okoliczności korzystnych dla współmałżonka. „Słabości” te nie są natomiast właściwe dla przypadkowego obserwatora zdarzenia, jakim był P. B..

Wątpliwości nie budziły twierdzenia K. M. i R. S., ponieważ dotyczyły okoliczności bezspornych. Znalazły także odzwierciedlenie w treści protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości. Świadcówkę wiedzę na temat zdarzenia uzyskali w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.

Podobnie potraktował Sąd dokumenty w postaci protokołów z przebiegu badań stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, wypowiedzenia, wydruku danych z Centralnej Ewidencji i Informacji Działalności Gospodarczej RP,

umowy o pracę, danych o karalności oraz osobo-poznawczych. Sporządziły je uprawnione osoby, w odpowiedniej formie. Strony nie kwestionowały ich treści.

Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że K. K. (1) w dniu 17 grudnia 2016 roku w S. uruchomił silnik samochodu osobowego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), zaparkowanego na chodniku przy ulicy (...), po czym ruszył nim do przodu, pokonując 5 metrów, a następnie cofnął go. Oba manewry powtórzył, zatrzymując pojazd wzdłuż jezdni na chodniku. W wydychanym przez mężczyznę powietrzu był obecny alkohol w stężeniu na poziomie 0,65 mg/dm³.

Oskarżony swoimi zachowaniami wyczerpał znamiona występkę z art. 178a § 1 k.k. Znajdując się w stanie nietrzeźwości, jechał samochodem po chodniku, będącym według art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym częścią drogi, na której odbywa się ruch.

W sprawie nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu lub winę sprawcy. Zachowanie oskarżonego charakteryzuje społeczna szkodliwość, która przekracza stopień znikomy. Świadczy o tym uruchomienie pojazdu mechanicznego i poruszanie się nim do przodu oraz do tyłu, w sytuacji znajdowania się w stanie nietrzeźwości, przekraczającym ponad dwukrotnie normę określoną w art. 115 § 16 pkt 2 k.k.

Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec K. K. (1) z uwagi na nieznaczną jego winę oraz społeczną szkodliwość czynu, niebudzące wątpliwości okoliczności jego popełnienia oraz postawę sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne. Do przyjętej oceny stopnia niebezpieczeństwa zachowania oskarżonego uprawnił fakt ograniczenia się przez kierującego do wykonania manewrów na krótkim odcinku chodnika, na którym nie odbywał się w tym czasie ruch pieszych lub innych pojazdów. Zamiarem K. K. (1) było jedynie skorygowanie ustawienia zaparkowanego auta, a nie przemieszczenie się nim w inne miejsce. Sprawca dotychczas nie naruszał obowiązujących norm. Od wielu lat prowadzi ustabilizowany tryb życia, o czym świadczą posiadanie rodziny i wykonywanie stałej pracy zarobkowej. Okoliczności te pozwalają na uznanie analizowanego zachowania za incydentalne i uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania, oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Przekonanie o tym wzmacnia również postawa sprawcy po ujawnieniu dokonanego czynu. K. K. (2) niezwłocznie po zatrzymaniu prawa jazdy, co skutkowało niemożnością wykonywania działalności gospodarczej, polegającej na transporcie drogowym towarów, podjął inne zatrudnienie poza granicami kraju, przede wszystkim w celu zapewnienia niezbędnych środków utrzymania osobom najbliższym. W ocenie Sądu poniesione przez niego skutki popełnionego czynu bezprawnego w postaci utraty dotychczasowego źródła dochodu całej rodziny, w połączeniu z zastosowanymi środkami karnymi, są adekwatne do stopnia winy i społecznej jego szkodliwości, a nadto pozwolą na osiągnięcie celów postępowania karnego wobec sprawcy. Aby ocena procesu resocjalizacji stała się miarodajna, okres probacji został wyznaczony na trzy lata.

Orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym oraz świadczenia pieniężnego uzasadnione jest zarówno względami prewencji indywidualnej, jak i wymogami w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Podjęcie przez K. K. (1) decyzji o uruchomieniu samochodu oraz kierowaniu nim bezpośrednio po spożyciu alkoholu w ilości wywołującej stan nietrzeźwości i to pomimo zawodowego trudnienia się transportem drogowym, świadczy o rażącym lekceważeniu podstawowych zakazów. Zdecydowana i trwała zmiana postawy sprawcy, a także zapewnienie bezpieczeństwa dla innych użytkowników dróg, wymaga czasowego wyeliminowania go z ruchu. Okres stosowania środka karnego, ze względu na ograniczenie się przez sprawcę do wykonania manewru parkowania na chodniku, wyznaczony został na rok.

Oddziaływaniu indywidualnemu na sprawcę służy również obciążenie finansowe w postaci świadczenia pieniężnego. Przy wyznaczeniu jego wysokości Sąd miał na względzie aktualną sytuację majątkową sprawcy, a w szczególności jego możliwości zarobkowe. Analizowane rozstrzygnięcia niosą ze sobą także walory wychowawcze dla innych kierujących pojazdami mechanicznymi, wskazując im, że opisane w akcie oskarżenia zachowanie stanowi czyn zabroniony, wywołujący istotne skutki prawne.

Na podstawie dyspozycji art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych został zaliczony okres zatrzymania prawa jazdy.

Konsekwencją warunkowego umorzenia postępowania karnego jest obciążanie K. K. (1) kosztami sądowymi. Ich wysokość uzasadnia przekonanie o zdolności uiszczenia należności bez uszczerbku dla własnego utrzymania, zważywszy w szczególności na podjęcie pracy zarobkowej zagranicą.

SSR Artur Witek